

Det fremgår af en række grønlandske retssager, at, medens man anser samleje med børn under en alder mellem 14 og 15 år for kriminel, stiller forholdet sig anderledes, når talen er om anden kønslig omgængelse end samleje.

I visse kredse af befolkningen anser man det for ganske uskadeligt, at voksne beskæftiger sig kønsligt med mindreårige. Man mener, at der ved de uterlige handlinger hverken tilføjes barnet fysisk eller psykisk skade, når blot de ikke foretages mod barnets vilje.

Ikke desto mindre foreligger fra de senere år flere retssager, hvor personer er blevet dømt for at have haft uterligt forhold til mindreårige børn. Dette gælder også, når det kønslige forhold har foreligget mellem personer af samme køn.

Omend der stadig i visse kredse af den grønlandske befolkning findes en opfattelse af spørgsmålet, som afviger fra, hvad der er tilfældet i Danmark, synes det ikke at være betænkeligt at indføre en til dansk ret svarende regel om forbud mod seksuel omgang med mindreårige, i særdeleshed da der hos den grønlandske befolkning består et stærkt behov for at beskytte navnlig de ganske unge piger mod seksuelt samkvem med fremmede; ikke mindst hensynet til at forhindre kønssygdommenes udbredelse blandt de ganske unge taler for en sådan regel. Dertil kommer, at det må anses for betænkeligt, at der i Grønland skabes ly for personer, som har en konstitutionelt betinget seksuel interesse i mindreårige.

Det må på den anden side anses for hensigtsmæssigt, at der i de administrative bestemmelser om påtalen, som har hjemmel i forslaget § 84, optages en bestemmelse om, at der ikke rejses tiltale mod personer, som i overensstemmelse med lokal, traditionel moralopfattelse har behandlet mindreårige uterligt, men at man i stedet sætter ind med oplysende arbejde og anden forebyggende virksomhed det pågældende sted.

Til § 54.

Bestemmelsen svarer til den danske straffelovs § 223, stk. 2, jfr. § 224.

Til § 55.

Reglen svarer i et vist omfang til den danske straffelovs §§ 228 og 229.

Efter hidtidig grønlandsk ret har der i flere tilfælde været dømt for rufferi. Man er i disse tilfælde som regel gået videre, end det ville være muligt efter den danske

straffelovs § 228, idet der ikke har været tale om at opretholde et egentligt offentligt „utugtshus“, ligesom der ikke har været tale om personer under den i § 228, stk. 2, fastsatte alder. Da det heller ikke har drejet sig om erhvervsmæssige forhold, har den grønlandske praksis også været videregående end den danske straffelovs § 229, stk. 1.

Under hensyn til den grønlandske opfattelse kriminaliserer bestemmelsen det forhold for vindings skyld at medvirke til fremme af kønslig usædelighed.

Når der i Grønland har vist sig behov for at ramme de beskrevne handlinger, blot de var begået for vindings skyld, og uden at det var en betingelse, at der forelå et egentlig erhvervsmæssigt forhold, skyldes det, at erhvervsmæssig fremme af de nævnte handlinger endnu ikke er praktisk i Grønland på grund af den spredte beboelse og de relativt få skibsanløb, hvorimod den lejlighedsvis befordring af de pågældende handlinger har vist sig at spille en stadig stigende rolle.

En meget væsentlig grund til i Grønland at kriminalisere de her omhandlede forhold er deres egnethed til at udbrede kønssygdom.

Nogen til straffelovens § 230 svarende regel findes ikke i forslaget. Den, der ernærer sig ved homoseksuel utugt, vil kunne dømmes efter forslagets § 44, stk. 1.

Til § 56.

Bestemmelsen dækker den danske straffelovs §§ 232 og 233, der er speciel i forhold til § 232, samt § 234.

Der har fra gammel tid i Grønland bestået en betydelig fordomsfrihed med hensyn til omtalen af kønslige forhold og med hensyn til indstillingen overfor legemsblottelser foretaget i nærværelse af det andet køn. Kolonisationsperiodens indflydelse har imidlertid på alle steder, hvor kontakten med Danmark har været størst, haft til følge, at tilstanden er blevet meget lig den, som er almindelig her i landet. I moderne indstillede kredse af den grønlandske befolkning kan den kønslige sædelighedsfølelse således siges at være af væsentlig samme karakter som den, der værnes af den danske straffelov.

Der synes herefter ikke at være nogen betænkelighed ved at indføre en regel, som svarer til den danske straffelovs § 232; man bør imidlertid ved anvendelsen af en sådan bestemmelse være opmærksom på, at der stadig findes kredse af den grønlandske befolkning, hvis opfattelse af de herhen hø-